

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font El Punt

Plana

10 Data 2 de maig de 2008

Crisi o oportunitat de canviar de model?

[JOSEP ANTEQUERA, CENTRE PER A LA SOSTENIBILITAT TERRITORIAL. CARTELLÀ, SANT GREGORI \(GIRONÈS\).](#)

Quan la construcció es presenta com la base productiva del desenvolupament d'un país hem de plantejar-nos algunes qüestions. Una, que el territori té límits, és finit. Dues, que la natura ens aporta serveis (magatzem d'aigua, riquesa biològica, depuració d'aire, paisatge, etc), no ens la podem cruspir tota! I tres, que el terreny construït, una vegada construït és improductiu i ens costa de mantenir, i ja no diguem quan la urbanització és dispersa i de baixa densitat: requereix infraestructures, serveis, seguretat, etc. Per tant, podem afirmar que el model no és sostenible a mitjà termini, ni econòmicament, ni socialment: ha d'arribar la crisi per tal que l'habitatge sigui assequible per a la majoria?

La crisi de la construcció és una oportunitat per transformar el model, conjuntament amb la crisi de l'aigua, la propera de l'energia o el canvi climàtic. Tot això ens parla de la feblesa dels nostres sistemes urbans i locals. Requerim plantejaments nous de sistemes de vida més autònoms i descentralitzats. I poder convertir els sistemes urbans en quelcom més productiu i que generi menys despesa de recursos i de diners. L'obra pública serà el parany de la crisi de la construcció però, cap a on ens duen els seus plantejaments? A fer més carreteres per urbanitzar més? A incrementar la despesa pública improductiva? Cal invertir en la rehabilitació d'habitatges, en sistemes de captació d'aigua de pluja a les ciutats, horts urbans, edificis productors d'energia, bombetes de baix consum, aïllaments tèrmics, miniplantes de reciclatge que no suposin costos sinó beneficis (incrementant el valor del producte reciclat mitjançant polítiques de gestió eficients i conjuntes de les deixalleries), borses de subproductes industrials, mercats de segona mà, transport públic, xarxes socials de serveis d'ajuda mútua, microempreses locals, recerca, tecnologia i educació per a la sostenibilitat, gestió pública eficient i participativa...

Fer les ciutats i els pobles més autònoms, productius, responsables i humans és una manera d'obrir nous sectors de negoci i pensar en clau de futur. L'altra solució és alimentar amb diners públics grans grups empresarials que, sense comptar amb la gent, quan ve la crisi mostren la seva incapacitat per donar solucions als conflictes.